
Ponoven ogled planinske Kocbekovine se je potem zdelo smiselno povezati z obiskom Velikega vrha in Velike Zelenice; oboje skupaj so nekakšni grintovski Ogradi — z vseh strani zavarovani s stenami in stenami, vmes pa je vseeno nekaj prehodov, čeprav so bolj ali manj porasli z rušjem: med njim je treba poiskati pot. Zaznamovane ali celo utrte steze ni, pa tudi kakšnih posebnih težav ne. Na vrhu je obsežna pašna zelenica in prostran razgled na vse strani — tako vsaj bolj na splošno piše v različnih priložnikih, recimo pri **Ficku**; vrh naj bi bil zanimivejši za turno smuko.

Poletje se je ta čas prevesilo v lastno kasnost, kar je v Grintovcih zaznamovano s cvetenjem Froelichovega svišča, tega nežnega, prosojnega dokaza, da starost ni samo grda — rastlinica je ena najstarejših in obenem dekliško milih, kar jih raste tam gori. In res so ob stezi z ravske planine ti svišči rasli v šopih, kakršnih se nisem videl — prave čudežne, modrooke čredice! — Spet so Korita, spet popolnoma enaka tabla v spomin 17 mladim fantom, spet prelepo jutro, le da je treba zdaj kmalu zgoraj poiskati »primeren prehod« na velikovrški vrh. Z malo potrpežljivosti in opletanja tudi to ni težko, nekaj omahovanja in »izstreljevanja« z rušjevskih vej pa seveda že zahteva! — Na vrhu: ena sama božja prostranost in za presenečenje najmanj sto ovc na paši. Sosednji Vrh Zelenice je obljuden — s pastirjem? Najbrž je res kaj takega, vendar ga narava ni obdarila s posebnim veseljem do govorjenja ali z družabnim nagonom; raje se racionalno valja po travi in si obraz pred sončno svetlobo in motečim obiskom zagrinja z jopico. Z roba se da malo manj kot pljuvati

navpično v Robanov kot, ob strani pa sta precej globoko in pregledno spet Kocbekova koča in kapelica — približno tako kot bi ju gledal z letala. Na Ojstrici, ki je sicer kakih 200 metrov višja, se vidijo obiskovalci, toda tudi ob njej je mogoče zagotoviti, da Veliki vrh ni med najslabšimi gorami — po ničemer.

Navzdol poskušam drugje, vendar ta »drugje« ni najbolj enostaven; prenašlo siljenje navzdol se hitro in rado zaustavi pri kompaktnih navpičnicah. Na koncu se tudi to srečno izide in za hip se celo zazdi, da je nekje na sredini velikovrškega pobočja, kjer markirana steza proti Korošici doseže eno najvišjih točk, še en pramarkacijski ostanek kakšne stare Kocbekove poti; sploh se ne splača ne z ene ne z druge strani prehitro in preneučakano riniti navzgor. Navsezadnje je vršni hrbet že sam na sredi upognjen v plitko sedlo, ki daje slutiti zametek položnejše in udobnejše dolinice navzdol.

Na Molički planini je potem natanko po pričakovanju, mogoče celo še za odtenek lepše, saj čisto na vlažnem dnu, kjer se spomladlji cedi tamarska mlaka, belo kodravo semeni pernica močvirskega muna. Zanemarjeni in ponemarjeni Kocbekov dom je v resnici zalit s temno cvetno modrino, ki sta jo tam nasejala dobrotljiva slovanska blagovestnika, da bi odtehtala človeški napuh in zaznamovala preobledenost — ali pa jo je kot grintovsko znamenitost posejal že kar Kocbek sam, morda njegov prijatelj **Frischauf** — in se je odtlej razrasla v tako sijajno podobo! Vse drugo ostaja, kot je bilo: revščina; nihče ni ničesar pospravil; morda se je od kamenitih zidov odkrušil kakšen kamen več. Tišina in samota ležita nad nekdanjostjo. In sedanjostjo. Na Vrh Zelenice pa bržkone kar naprej spi pastir.

Natančno tako kot zadnjič so se tudi zdaj iz osrednjih Grintovcev začeli valiti gostejši in temnejši oblaki; pospremljalo jih je znano mrmrnanje oddaljenega grmenja — nekakšno znamenje za odhod. Ko je pot zgoraj nad Pragom postala plana, je bilo mogoče videti, da se majhne nevihtice kotijo na vseh koncih in krajih slovenske dežele. Vseeno je ostalo dovolj časa in veselja za stezo čez Dolge trate okoli Dleskovca, še posebej, ker so se tudi tu kmalu — v nasprotju s stanjem na kartah — pokazale stare markacije, stari »knafeljčki«. Pogled na planoto je z Dleskovca najbrž najlepši — sploh so se vrstili lepi trenutki drug za drugim, čeprav so nad Dledcem in Ojstrico že treskale strele in čeprav je tudi Raduhu na drugi strani že zalivalo in obstreljevalo. Ob visokogorskem bajerju na Dleskovčevi rami je ravno dušno filozofirala volovska kolonija, ki ji očitno ni prav nič manjkalo in je bila celo sama prepričana o tem; še malo naprej je sredi prostranega travnika samevala majhna pastirska bajtica, kakršne še nisem videl nikjer drugje: tako zelo nemarno ljubka in majčkena, da skušnjava zapelje v hipceno željo — za zmeraj bi ostal v njej! Ker pa je res in zelo grmelo, je bilo treba po strmi stezi naglo dol na planino, kjer je čakal avto. Hitro se je dalo opaziti, da je vmes očitno zelo zanimal počitniške lučke krave — vsa ogledala so bila dodobra izvinjena; ampak kaj, zravna se jih, škode ni bilo posebne in dan se je zapisal med enako lepe kot zadnjikrat — z vsemi spomini, srečevanji preteklosti in seveda s posebno, svojevrstno, samotno lepoto dleskovške planote.

Na temenu očaka

SLAVICA ŠTIRN

*Sive megle,
pesem vetra,
mraz bode v obraz.
Stiskaš se k steni,
klini ledeni
dvigajo te.*

*Duša pred tabo
dosegla je cilj.
Ne čutiš več vetra,
mraza, ledu,
saj na temenu
očaka stojiš.*

*Pod tabo vrhovi,
doline zelene,
v daljavi še morje uzreš.
V duši se tvoji rodila je pesem,
pesem, ki poje
hvalnico stvarstvu.*